

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Μωρὲ ἀκόμη κάθεσαι καὶ 'στὸ στρατὸ δὲν τρέχεις;
 Φ.—Γιὰ 'μένα βλέπω, Περικλῆ, πολλὴ φροντίδα ἔχεις.
 Π.—Καὶ δὲν κινεῖ ὁ πόλεμος τὰ φλογερά σου στήθεα;
 Φ.—Ποῖος 'πίστευε τὰ ψέμματα πῶς θὰ γενοῦν ἀλήθεια;
 Κι' ἐγὼ θαρροῦσα, Περικλῆ, πῶς γίνονται 'στ' ἀστεία
 καὶ ὀλοένα ἔτρεχα 'στὴν καθεμιὰ Πλατεῖα
 καὶ ἤκουα ἐμβρόντιτος τοὺς λόγους τῶν ρητόρων
 κι' ὑπὲρ πολέμου ἔσκουζα καθὼς κι' ὑπὲρ συνόρων
 καὶ μετὰ ζήλου φλογεροῦ καὶ προθυμίας τόσης
 ἔπαιζα ρόλο δυνατὸ κι' εἰς τὰς διαδηλώσεις.
 Ἄλλ' ὅμως τὰ ψηφίσματα καὶ τὰλλα κολοκύνθια
 ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ γενοῦν ἀλήθεια.
 Καὶ τώρα ἐκτραχύνονται τὰ πράγματα σπουδαίως
 καὶ πόλεμος, βρέ Περικλῆ, ἐπίκειται ῥαγδαίως
 κι' ἂν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν αἰσθάνεσαι μετρίαν,
 ἀπάλλαξόν με πρὸς Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἐφεδρείαν.
 Π.—Καὶ δὲν αἰσχύνεσαι, δειλέ, τοιαῦτα νὰ προφέρεις.
 ἐνῶ γιὰ τοῦτο ἔπρεπε ἀπ' τὴν καρδιά νὰ χαιρῆς;
 Φ.—Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, πῶς νὰ τὸ σκαπουλάρω;
 πῶς εἴμπορῶ πρὸ εὐκόλα ἐξαίρεσιν νὰ πάρω;
 Ὁρκίζομαι εἰς τὰς σκιὰς τῶν ἱερῶν προγόνων,
 'στοὺς λόγους καὶ 'στὰς φάλαγγας τῶν νέων Μακε-
 δόνων,
 πῶς ὑποφέρω πρὸ καιροῦ ἀπὸ ἐπιληψίαν,
 ἀπὸ φρικτὸν ὑδρῶπικα κι' ὀλίγην ἐκλαμψίαν
 ἀλλὰ κανένα, Περικλῆ, γι' αὐτὰ δὲν μὲ πιστεύει
 κι' ὁ Μαθαρίκος ἄρχισε παντοῦ νὰ μὲ γυρεύη.
 Π.—'Ω Βούλγαρε ἀντίχριστε!..
 Φ.—
 Μοῦ 'πρότειναν καμπόσοι,
 ἂν θέλω τὴν ἐξαίρεσιν τὸ ἔθνος νὰ μοῦ δώσῃ,
 νὰ κόψω τὸν ἀντίχειρα ἢ δύο δάκτυλά μου...
 λοιπὸν ἀμέσως ἔτρεξα κι' ἐγὼ 'στὴν κάμαρά μου
 μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ κόψω τὸνα χέρι,
 ἀλλ' ὅμως μόλις ἀγγίξα 'στὸ κρέας τὸ μαχαίρι
 κι' ἐλόνεσα ὀδυνηρῶς καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω...
 ἀλλ' ὑπὸ ἐχεμύθειαν, βρέ Περικλῆ, 'στὸ λέω.
 Π.—Βαβαί!..
 Φ.—
 Καὶ πάλι, Περικλῆ, σκελέα θὰ μὲ 'ντύσουν
 καὶ πάλι βλέπω, Περικλῆ, πῶς θὰ μοῦ τὰ ξουρίσουν.
 Ἄλλ' ἢ περιουσία μου εἰς ποῖον θ' ἀπομείνῃ
 καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ τι διάβολο θὰ γίνῃ;
 Π.—Δὲν μεταβάλλεις, ἄνδρε, αὐτὸν τὸν χαρακτήρα;
 δὲν βλέπεις πῶς ἐθελονταὶ μᾶς ἤλθαν κι' ἀπ' τὴ Σύρα;
 πῶς τώρα κι' ὁ μισὲ Μπουρλῆς καὶ ὁ Τζαννῆ; κι' οἱ
 ἐφόρεσαν γιὰ πόλεμο κορῶνα 'στὸ κεφάλι; [Ἄλλοι
 Κι' ἐνῶ βαδίζομεν ἔμπρός, σὺ στρέφεις 'στὰ ὀπίσω;
 Φ.—'Ὅ! δὲν ἀντέχω, Περικλῆ καὶ θὰ λιποταντήσω.
 Μὰ 'πὲς μου, σὲ παρακαλῶ, δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ
 αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος τοῦ ἔθνους ἐν εἰρήνῃ.

- χωρὶς πολλὰ τρεχάματα, χωρὶς ἐπιστρατείας;..
 δὲν γίνεται μὲ ῥήτορας καὶ λόγους 'στὰς Πλατείας;
 δὲν γίνεται μὲ ἀπειλὰς καὶ μὲ διακοινώσεις,
 μὲ συνεχεῖς ζητωκραυγὰς καὶ μὲ διαδηλώσεις,
 ἢ μὲ ὀλίγα θούρια τοῦ φειμνήστου Ῥήγα;
 Π.—'ὦ σὺ, μισέλλην βηλυρέ καὶ πουλημένε, σίγα.
 Φ.—Δὲν γίνεται μ' αὐτὰ λοιπὸν;
 Π.—
 Φ.—
 Ἄδύνατον...
 ὦ φορὴκη!
 Π.—Πρέπει εὐθύς νὰ κράξωμεν « ἢ θάνατος ἢ νίκη».
 Φ.—Λοιπὸν καὶ πάλιν ἔνα δυὸ καὶ φέρτε ἀρμυθὰ
 [μάθω...
 ἂς ἦτον ὅμως δυνατὸν τοῦλάχιστον νὰ πάθω
 ὀλίγην νεκροφάνειαν ἐπὶ πινὰς ἡμέρας,
 ὡς ὅτου πρὶν ὁ πόλεμος νὰ λάβῃ ἕνα πέρας!
 Π.—Καὶ τέλναι, βρέ, ὁ πόλεμος;...μονάχα μιὰ ἰδέα...
 εἶναι σὰν ἕνα ξαφνικό, σὰν μιὰ βροχὴ ῥαγδαία.
 Ὅστιν πρώτη μάχη μοναχὰ σοῦ πάει ῥιπατίδι,
 ἀλλ' ἢ κατόπιν, Φασουλῆ, σοῦ φαίνεται παιχιδί
 καὶ οὔτε συλλογίζεσαι ἂν θὰ σὲ πάρῃ σφαῖρα.
 Φ.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, θὰ πάω 'στὴ δευτέρα.
 Ἄς εἴξενρα πῶς θαύματα θὰ ἔκαμνα μεγάλα,
 χωρὶς οὐδὲ τὴ μύτη μου νὰ αἰματώσῃ μπάλα,
 πῶς ἔξω εἰς τὸν Ὀλυμπο δὲν θάφιναι τὰ κῶλα,
 πῶς θὰ γυρίσω ἀβλαβῆς κι' ἀκέραιος καθ' ὅλα
 κι' ἀμέσως θὰ ἐπιγίαινα νὰ γίνω κἀνονιέρης...
 Π.—Κι' ἂν ζήσης ἢ κι' ἂν σκοτωθῆς ποῦ τάχατε τὸ ξέρεις;
 Φ.—Πρέπει νὰ ἔχω δι' αὐτὸ πεποίθησιν...ἀκούεις;
 Π.—Ἄφηστ' αὐτὰ καὶ ἄρχισε παιᾶνας ν' ἀνακρούης
 καὶ δίχως φόβον ἀτιμον καὶ δίχως φλυαρίας
 εὐθύς 'στὰς τάξεις πήγαινε τῆς νέας ἐφεδρείας.
 Φ.—Ἄλλὰ γιατί δὲν πᾶς καὶ σὺ ὁ ἐνθουσιασμένος;
 Π.—Ἄμμ' δὲν τὸ ξέρεις πρὸ καιροῦ πῶς εἴμ' ἐξηρημένιος
 Φ.—Λοιπὸν γιὰ τοῦτο, ἄτιμε γιὰ πόλεμο φωνάζεις
 καὶ στρατιώτης νὰ γενῶ ἀμέσως μὲ βιάζεις.
 Π.—Πάω, μαγκούφη, νὰ τὸ 'πῶ εὐθύς 'στὸν Μαθαρίκο.
 Φ.—Ἐγὼ εἰς τὴν ἐθνοφρουράν, βρέ Φασουλῆ, ἀνήκω
 κι' ἐνῶ ἐσεῖς θὰ κόβετε τοὺς Τούρκους ἐκεῖ κάτω,
 ἐγὼ τὰ γυναικόπαιδα ἐνόπλιως θὰ φυλάττω.
 Φ.—'Α! ὄχι, δὲν σοῦ γίνεται καὶ τοῦτο τὸ χατήρι...
 ὁ Φασουλῆς πρὸς χάριν σου τὸ ξίφος δὲν θὰ σῶρῃ.
 Ἡ θάλαθρ' ἐφεδρος καὶ σὺ, ἦ, μὰ τοὺς Μακεδόνας,
 θὰ μείνω ἀδιάφορος 'στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας.
 Ἴδου ποῦ ἐξαιρέσεως εὐρῆκα ἕνα λόγο..
 μὲ ξέρεις, ἀφιλότιμε, πῶς ἄχυρα δὲν τρώγω.
 Ἔχεις λοιπὸν ἐξαίρεσιν καὶ σὺ, μωρὲ κανάγια;
 κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰ πολεμῶ μὲ βόλγια καὶ μὲ σκάγια,
 μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ ἐσὺ θὰ ζαχαρώνῃς
 ἐμοῦ δὲ ἀποθνήσκοντος μακρὰν γιὰ τὴν πατρίδα,
 σὺ θέλεις τὴν γυναῖκα μου νὰ κάμῃς μοιχαλίδα.
 Π.—Ἐγὼ, βρέ, εἴμ' ἀνίκανος...
 Φ.—
 Δὲν βλέπεις τέτοια χάρι,
 δὲν μὲ πουλᾶς, θρασύδειλε, γιὰ πράσινο χαβιάρι.
 Εἰς τὸν στρατὸν καὶ σὺ, μοιχὲ καὶ πᾶς γυναικολάτρης...
 εἰς οἰωνός, βρέ, ἀριστος ἀμύνησθ' ὑπὲρ πάτρης.
 Ὅστιν Μαθαρίκο σήμερα ἐγὼ θὰ σὲ προδώσω.
 Π.—Ἡσυχάσε, βρέ ἄτιμε, νὰ μὴ σὲ μπαγλαρώσω.
 Φ.—Ἀμέσως εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ σὺ, ἐξηρημένε.
 Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιάς εἰς τὴν ῥάχη σου, σπα-
 [σμένε.